

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งจากการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธีนิวแมน-คูลส์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่เสนอไว้ได้ดังนี้.-

1. จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่เสนอไว้ว่า "ในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม แข่งขันเดี่ยว และไม่แข่งขัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงหรือไมตรีสัมพันธ์ต่ำ จะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกัน" จากสมมติฐานข้อนี้แยกวิเคราะห์ได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

ก) นำผลรวมของคะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียน ทั้งที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงและไมตรีสัมพันธ์ต่ำ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันระหว่างสภาพการณ์

ข) วิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายเฉพาะนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์ต่ำ เปรียบเทียบกันระหว่างสภาพการณ์

ค) วิเคราะห์พฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายเฉพาะนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูง เปรียบเทียบกันระหว่างสภาพการณ์

จากการเปรียบเทียบกันตามข้อ ก. ข. และ ค. ดังกล่าวอภิปรายผลได้ดังนี้.-

ก. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม แข่งขันเดี่ยว และไม่แข่งขัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงและต่ำ (รวมกัน) มีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ตามตารางที่ 3) เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อบรมันชัน ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวทำคะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์ทางภาษาได้สูงแตกต่างไปจากคะแนนของ

กลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มและไม่แข่งขันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01¹ และ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ริชมอนด์ กับ ไวเนอร์ ที่พบว่าเด็กนักเรียนมีการแข่งขันและ ได้คะแนนในเงื่อนไขการให้รางวัลรายบุคคลสูงกว่าในเงื่อนไขการให้รางวัลกลุ่ม² เมื่อ พิจารณาโดยนำผลการวิจัยจากแต่ละสภาพการณ์มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ (ตามตารางที่ 4) พบว่าแต่ละคู่ได้ผลเป็นไปในทำนองเดียวกับผลการวิจัยข้างต้น กล่าวคือในการเปรียบเทียบ กันระหว่างสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มกับสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยว และสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยว เปรียบเทียบกับสภาพการณ์ไม่แข่งขัน ผลการเปรียบเทียบกันทั้ง 2 กรณีนี้พบว่านักเรียนมี พฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ สมมติฐานข้อที่ 1 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวมีคะแนนสูงกว่า คะแนนของนักเรียนในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มและสภาพการณ์ไม่แข่งขันตามลำดับ สำหรับ ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนในสภาพการณ์ไม่แข่งขัน และสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมา จากตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง เช่น กลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์ไม่แข่งขันเคยชินกับการ แข่งขันในชีวิตประจำวันทำให้ตั้งใจทำแบบสอบถามจึงสูงขึ้น ขณะที่ในกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มอาจจะมีความรู้สึกว่าการแข่งขันกลุ่มนี้ถึงแมกลุ่มของตน จะแพ้ก็ไม่ทำให้เขาอายหรือเสียหนามาก จึงมีผลทำให้ตั้งใจทำแบบสอบถามน้อยลง จนทำให้ คะแนนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์ทั้งสองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มก็มีคะแนนสูงกว่าและมีแนวโน้ม จะแตกต่างไปจากคะแนนของนักเรียนในสภาพการณ์ไม่แข่งขันอย่างมีนัยสำคัญ

¹ Jerrold Harvey Abramson, "The Effects of Non-Competitive, Individual-Competitive and Group-Competitive Situations on the Verbal and Figural Creativity of College Students," pp. 5689-5690 A.

² Bert O. Richmond and Gerald P. Weiner, "Cooperation and Competition Among Young Children as a Function of Ethnic Grouping, Grade, Sex and Reward Condition," pp. 329-339.

ข. ผลการวิเคราะห์คะแนนของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำ พบว่า คะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม แข่งขันเดี่ยว และไม่แข่งขันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 และสามารถอธิบายได้ในทำนองเดียวกับข้อ ก. คือเมื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง ในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวกับสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม และสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวกับสภาพการณ์ ไม่แข่งขัน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนของสภาพการณ์ แข่งขันเดี่ยวสูงกว่าสภาพการณ์ไม่แข่งขันและสูงกว่าสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มตามลำดับ สำหรับ ผลการเปรียบเทียบคะแนนในสภาพการณ์ไม่แข่งขันและสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มพบว่า คะแนน เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในสองสภาพการณ์นี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอาจอธิบายเพิ่มเติม จากข้อ ก. ได้ว่า เนื่องจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำ ซึ่งมีลักษณะชอบทำงานเดี่ยว ชอบการแข่งขัน มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์¹ เมื่อกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว อยู่ในสภาพการณ์ไม่แข่งขันซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่ทำงานคนเดียว ต่างคนต่างทำ สอดคล้องกับ บุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำเช่นนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนในสภาพการณ์ไม่แข่งขัน สูงขึ้น ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำไม่ชอบทำงานกลุ่ม เมื่อมา อยู่ในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มจึงอาจจะทำคะแนนได้ไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงน่าจะ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของกลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์ ไม่แข่งขันและสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มมีระดับใกล้เคียงกันจนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ค. ผลการวิเคราะห์คะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงพบว่า คะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของกลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม แข่งขัน- เดี่ยว และไม่แข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 1 และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างสภาพการณ์เป็นรายคู่ตามตารางที่ 6 คือระหว่าง สภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวกับสภาพการณ์ไม่แข่งขัน และระหว่างสภาพการณ์ไม่แข่งขันกับสภาพการณ์ แข่งขันกลุ่ม ผลการเปรียบเทียบทั้งสองกรณีพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

¹ วิจารณ์ วิเชียร โชติ, "ทฤษฎีสังคมไม่ตรีสัมพันธ," ใน พัฒนาวิถึผล ฯ, หน้า 81-82.

นัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มกับสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง คือกลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูง ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่ชอบทำงานกลุ่ม เมื่ออยู่ในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม ซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่ตรงกับบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง จึงอาจมีส่วนทำให้คะแนนสูงขึ้น ส่วนในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง การทำแบบสอบในสภาพการณ์ที่ขัดกับบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนของกลุ่มตัวอย่างไม่สูงเท่าที่ควรจนทำให้คะแนนในสภาพการณ์ทั้งสองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2. จากสมมติฐานข้อที่ 2 ซึ่งเสนอไว้ว่า ในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงและไมตรีสัมพันธ์ต่ำจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกัน จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสภาพการณ์ดังกล่าวปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูง และไมตรีสัมพันธ์ต่ำมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ตามตารางที่ 7) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 และสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของวีรยุทธ วิเชียรโชติ ที่สรุปไว้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูง เหมาะต่อการทำงานกลุ่มมากกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์ต่ำ ประกอบกับสภาพการณ์ที่นำมาเปรียบเทียบกันนี้เป็นสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงจึงจึงทำคะแนนได้สูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์ต่ำ จนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงอาจกล่าวได้ว่า สภาพการณ์แข่งขันกลุ่มเป็นสภาพการณ์ที่ส่งเสริมพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูง ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์ต่ำ

3. จากสมมติฐานข้อที่ 3 ที่เสนอไว้ว่า ในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงและไมตรีสัมพันธ์ต่ำจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยว พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงและไมตรีสัมพันธ์ต่ำมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมาย

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (ตามตารางที่ 8) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสิทธิ์ บัวคลี¹ ที่สรุปไว้ว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ในทางลบ¹ และผลงานวิจัยของ วิจารณ์ เทพวีระวงศ์² ที่สรุปว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์กับลักษณะไม่ตรีสัมพันธ์ในทางบวก² จากผลงานวิจัยทั้งสองจึงอาจกล่าวได้ว่าผู้ที่บุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูงจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์ต่ำ ส่วนผู้ที่บุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์สูง ประกอบกับสภาพการแข่งขันเดี่ยว เป็นสภาพการณ์ที่สอดคล้องกับลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำ ฉะนั้นจึงมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำทำคะแนนในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวนี้ได้สูงและแตกต่างไปจากคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญ จากผลการวิจัยนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวเป็นสภาพการณ์ที่ส่งเสริมพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำได้ดีกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูง

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในสภาพการณ์ไม่แข่งขัน (ตารางที่ 9) และวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในทั้ง 3 สภาพการณ์รวมกัน (ตามตารางที่ 3) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูงและไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทำนองเดียวกันทั้งสองกรณี กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำทำคะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายโดยเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของประสิทธิ์และวิจารณ์¹ สรุปได้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายสูงกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธ์สูง และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุกดา ศรียงค์² ที่ทำกับกลุ่มตัวอย่างเด็กจีน

¹ประสิทธิ์ บัวคลี, "การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด ในกรุงเทพฯ และนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" , หน้า 70.

²วิจารณ์ เทพวีระวงศ์, "ความเกรงใจกับพฤติกรรมการแก้ปัญหาในกลุ่ม" , หน้า 62.

และเด็กไทยจำนวน 300 คน พบว่าเด็กที่มีความเกรงใจสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูง แต่จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธต่ำ เด็กที่มีความเกรงใจต่ำจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธต่ำแต่จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูง¹ เด็กที่มีความเกรงใจต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูงเป็นลักษณะของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำ ซึ่งพวกนี้จะพยายามตั้งใจทำสิ่งต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จ ประกอบกับสภาพการณ์ไม่แข่งขันที่จัดให้เป็นสภาพการณ์ที่ตองทำงานเดี่ยวซึ่งเป็นสภาพการณ์ทำงานที่ตรงกับบุคลิกภาพของผู้ที่มีไม่ตรีสัมพันธต่ำ ฉะนั้นในสภาพการณ์ไม่แข่งขันนี้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำจึงทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูง สำหรับในสภาพการณ์โดยรวม (ไม่คำนึงถึงสภาพการณ์) นักเรียนที่มีไม่ตรีสัมพันธต่ำส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธสูงก็อาจจะตั้งใจทำแบบสอบจนทำให้ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าในทุกสภาพการณ์ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงและไม่ตรีสัมพันธต่ำมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือในสภาพการณ์แข่งขันกลุ่ม นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำในสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวและสภาพการณ์ไม่แข่งขันนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธต่ำมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูง แสดงให้เห็นว่าบุคลิกภาพของนักเรียนและสภาพการณ์ที่จัดให้มีปฏิสัมพันธ์กันและสภาพการณ์ที่ส่งเสริมพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงและไม่ตรีสัมพันธต่ำคือสภาพการณ์แข่งขันกลุ่มและสภาพการณ์แข่งขันเดี่ยวตามลำดับ แต่ในสภาพชีวิตจริงนั้นเราไม่อาจจะจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะกับบุคลิกภาพของนักเรียนได้ทั่วถึง เนื่องจากความไม่สะดวกและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายสูง จึงจำเป็นต้องเลือกสภาพการณ์ที่เหมาะสมกับนักเรียนทั้งที่มีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงและไม่ตรีสัมพันธต่ำ จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าสภาพการณ์ที่เหมาะสมกับนักเรียนโดยทั่วไปไม่ว่าจะมีบุคลิกภาพแบบไม่ตรีสัมพันธสูงหรือต่ำคือสภาพการณ์

¹ มุกดา ศรียงค์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธและแรงจูงใจใฝ่สัมพันธของเด็กไทยและเด็กจีน", หน้า 78.

แข่งขันเดี่ยว ซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้โดยเฉลี่ยสูงกว่าอีกสองสภาพการณ์

4. จากสมมติฐานข้อที่ 4 ที่เสนอไว้ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงโดยทั่วไปจะมีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายไม่แตกต่างกันนั้น จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงที่นำมาศึกษาทั้งหมดโดยทั่วไปไม่มีพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตามตาราง 3) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปีแอร์ แคนเน็ลล์ และ แควคเคนบUSH (Piers Daniels and Quackenbush)¹ และสอดคล้องกับของ วอลแลคและโคแกน (Wallach and Kogan)² ที่พบว่าคะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์ของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เฉพาะผู้ที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบไมตรีสัมพันธ์สูงหรือต่ำ ในแต่ละสภาพการณ์พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ดังแสดงในภาคผนวก ง.) จากงานวิจัยและเหตุผลต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 รวมทั้งผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ จึงสรุปได้ว่าความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีผลต่อพฤติกรรมสร้างสรรค์เชิงความหมายของนักเรียนโรงเรียนสตรี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เช่นกัน.

1

Ellen V. Piers, Jackqueline M. Daniels, and John F. Quackenbush, "The Identification of Creativity in Adolescents" in Human Development Reading in Research, pp. 398-403.

2

Michael A. Wallach and Nathan Kogan, Modes of Thinking in Young Children, pp. 25-48.